

Ալեքսանդր Ծատուրյան

1897 թ.

Դարձյա՛լ Նոր-Տարի... Օ՛, թո՛ղ նորանոր
Վառվո՛ւն հույսեր, գարնան երազներ
Մեր կյանքը, հայեր, հուզեն ն՛ այսօր,
Նորի՛ց բորբոքեն մեր լքյալ սրտեր:

Ի՛նչ անենք, թե ցուրտ, մահաշունչ ձրմեռ
Պատել է այսօր հայրենի աշխարհ.
Թո՜չնե՛լ են վարդեր, մարե՛լ են աստղեր,
Մեր կյանքը չունի՛ պարզ երկնակամար:

Ի՛նչ անենք, թե մեզ փափագա՛ծ կյանքի
Դեռ չէ շողշողում սիրուն առավոտ.
Անարդար մատնված վշտի, տանջանքի.
Ապրում ենք անլույս, անջուր ու անօդ...

Տանջանքը, հայե՛ր, ծընում է ն՛ հույս,
Հուսով ներշնչված ընկնո՛ւմ են գոհեր.
Թող տանջվինք... մո՛տ է ն՛ մեր արշալույս,
Միայն թե հառա՛ջ, հառա՛ջ անվեհեր...